

— Ja, over dat geld: dat ik nog eens rijk zou zijn....

— O, ja.... ja, zeker, dat herinner ik me nog heel goed. 't Is precies of ik het nog hoor....

Ze stonden weer alletwee stil, in den donkeren, lijk twee samenzweeders.

— En was mijn vader dan nog goed present?

— Of uw vader dan nog goed present was; maar Buken wat ge nu vraagt! Zoo.... present als ik en gij.... Zoo present....

Buken moest nonkel pakken of hij lag daar plat op den grond. Toen nonkel weer recht op zijn beenen stond, grommelde hij: met schoenen mis-trap ik mij direkt; 'k ben veel beter op mijn blokken....

Een eindje verder vroeg Buken nog: maar waar zou dat geld dan zitten?

— Wat geld? vroeg nonkel Fideel.... Ha, ja.... dat geld.... Ja, dat weet ik ook niet. Bij mij toch niet....

Maar daarmee was nonkel Fideel uitgepraat; hij kon dat zoo krijgen wanneer hij zat was: ineens kwam er geen woord meer uit. Dan werd hij triestig en hij zou wel gaan snikken gelijk een kind. En daarmee was nonkel thuis.

Maar Buken wist genoeg; als er geld was, zat het bij nonkel Baptist en tante Emma; en er moest geld zijn; er wàs geld. Buken stond daar nu alleen in den nacht en hij had wel kunnen vechten tegen nonkel of tegen tante; tegen alle twee tegelijk als 't moest. Want dat had nu lang genoeg geduurd.

Buken begon te werken met zijn armen. Hij had de laatste maanden een goeie scheut gekregen; en als dat zoo voort ging werd Buken nog een jongen lijk gij en ik en iedereen. Mager wel en bleek; en die dikte in zijn heup wou nog niet weg; maar daarom kunt ge toch wel kracht in uw handen hebben.

Een eindje verder vroeg Buken zich af: als er geld geweest was hoe zouden de andere broers en tante Net dan laten begaan hebben. Maar zoo zijn de menschen; als 't voor hun eigen centen is, zouden ze vechten dat ze er bij vallen; maar als 't voor een ander is, en nog wel voor een wees, dan zijn ze allemaal te laf. Maar nu zou Buken zichzelf helpen; van avond nog moest dat gebeuren.

Zoo stapte Buken het huis binnen en hij bonkte de deur met geweld dicht. Laat ze maar beginnen te kijven, dan zit het er direkt op. Maar nonkel was niet thuis en tante die al slapen gegaan was, riep alleen: Buken, daar in 't spindeken, in dat kommeken met het blauw deksel staat het vleesch en de ajuintjes staan in een tasken op het schap.

Goed, Buken zou eerst eten, want van drinken krijgt ge honger. Maar hoe meer Buken at, hoe kalmer hij werd. O, was nonkel nu binnen gekomen, hij zou hem toch direkt hebben aangepakt; maar nonkel kwam niet; en Buken was verzadigd. En Buken ging slapen.